

'H ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀποστελλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνοδευομένη ὑπὸ δικαιώματος κρίσεως ἐκ δραχμῶν πέντε δέκα λαμέζανται υπὸ δψιν.

Ο Μπάριμπο Νικολής γυνούντας από τὸ χωράφι του, πέταξεν σὲ μία γωνιά την ἀξίνη του και ἐπιπλούθησε σὲ ἔναν οὐρανού μπάρακον γά νά ἔκσυναστη λιγάνι, απ’ τὴν δουλιά πον είχε κανεὶς δῆλη ἡμέρα σκαλιζόντας και νά ἀνακτίσῃ λίγο τὰς δυνάμεις του, οἱ δέ ποιαὶ τὸν είχαν τόπον περασμένους στὰ χρόνια δὲ Μπάριμπο Νικολής μόλις είναι και τόπον περασμένους στὰ χρόνια δὲ Μπάριμπο Νικολής μόλις είχε πατήση τὰ δύο, ἀλλὰ τὸν είχαν γηράσση παράκαμψα τὰ βάσα σανα ποδὶ είχε περάση στη ζωή του, είχε ώς τώρα χάση και τα πέντε παύδια ποδὶ είχε ἀποκτήσει, τοῦ είχαν μείνη δὲ για μόνη παν οργοφύλλι δύο ἔγγονάκια από τὸν πρῶτο τον γυμό, δὲ Γιώργος 12 ἐτῶν και ἡ Πότη 10, ὁ πατέας των σκοτωθήκε στον πόλεμο, διό μητρέα τους πέθανε σὲ λίγους μήνας μετά τὸν θάνατο του πατέρα τους ἀπό Γρύποντα, είχε κυριολογήση ἔνα χειρωνάκι ποδὶ δεξιών μητέρας τὸ σπίτι, γατιὲ ἔκεινη τῇ χρονία είχε ωιξὲ πολὺ λιών χιώτη, και ἐτα τα δύο παιδάκια μείναν στὸ Μπάριμπο Νικολή, κτλ.

Μ. Κ. Π., Πειραιά. Δημοσι-
εύουσα σημέρα τό δεύτερο μέρος
τοῦ διηγήματος σας. Πολλὰ βέ-
βαια ότι δύσαρεστην γίνεται τους
πάντες το ύδρω, στον οποίο θ' ά-
παντωσάμε για τά έργα τους, μάζ-
η είναι άχριστοι και άγνωστοι προ-
μή άναγνωρίζοντες, τί τούς προ-
σέργουμε, όποιαν φιλολογικήν πα-
θαίσαστα...

Ο ΕΡΩΣ ΚΑΙ Ο ΠΛΟΥΤΟΣ
(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου
καὶ τέλος)

"Ἐκτοτε ἔξαμνος σπανίας συντάχτησε, δύον εἰς αὐτάν
απέτλαζαν θεραπεύα φιλιά, καὶ
έλεγον τὰ γλυκά λόγια τῆς
ἀδετής, καὶ ἐπειτα ἀπόχρονος
οίσανταν. Ἐφθασεν ἕπι τέ-
λους ὁ καιρὸς ὃντων εἶχε ὡ-
ρισθεὶς ὁ Τάκης, διὰ τούς γα-
μών των. Άλλη μόνην ἄ-
κριδος δὲν είχαν ὠρίσει
καῶνα. Ή Χάιδος ἐπειτα τὸν
Τάκη οὗτος κάνη γνωστόν
τη προσχεδιασθέντα περὶ τοῦ
γάμου των, εἰς τὸν πατέρον
αὐτήν και κατόπιν μετά τῶν
γονέων τοῦ Τάκη ωρισθοῦν
αἱ μήδεια τοῦ γάμου.

“Ηδελε δηλαδή οι Χάιδου
δώπων, κατά συνήθεια τῶν
χωρικῶν ἔκεινων, ὁ γάωσις
των νῦν ἔχει καραπτήσα συ-
ντρασείουν. Ταῦτα καὶ
πάλιν δὲν ἀργήθη ἄν καὶ
γνοῦντες τὰς διοχεταῖς τάξ-
δοπίας ήταν ἐσύναντος παρό-
των γονέων του. ‘Ἐν τούτοις
ἐπειον αὐτῶν καὶ παρὰ τῆς
ἔμπνοιας του, ἐσάσθοντο τὴν
φέρη τοὺς γονῆς του εἰς τὴν
ἥλεσσιν αὐτῷ, καπόπιν ὃν
πῆρεστιν καὶ ἐκ δεύτερου ἢ
φορμῇ ὁ ἴδιος εἰς καποῖαν
συνάντησην αὐτῶν μετὰ τοι
πατρὸς τῆς Χάιδου, νά ἵπη
δηλαδή στὶς ἀγαποῦσες τὴν γέ-
νην του, σύντως δὲ δέκχηται
μετὰ μεγαλεῖας προθυμίας ἐ-
πειτάζειν διπλῶς ἔδηθι πα-
τρῷ τῆς Χάιδου εἰς τὴν ο-

КАРТ-ПОСТАМ

κίαν τοῦ Τάκη. "Οπως και ἐγένετο, προσελθὼν ὁ Μπάρια με Στάμος εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Κιρ Γεώργιου, ἐνυπόντρας και ἐδωσαν λόγων περὶ τῶν γάμων τῶν τέκνων τουν. Οἱ μάρτυρες Στάμος ἀλλοστε δὲν εἰχε τίποτα περισσότερον νὰ ίπῃ. "Οτι εἰχε καιρος δὲν είχε θά μεναν μετά τὸν θάνατον του εἰς τὸ μονάκισθον τον πεδι την Χίδω.

“Ολοι χωρικοί ἔμαθαν τὸ γεγονός τοῦτο, πολλοὶ δὲ δὲν ἐπίστευαν ὅτι ὁ Τάκης ὁ Δικηγόρος θὰ πάρῃ τὴν πτωχὴν Χάιδω.

Περιγραμμένοι διάφοροι είναι οι εθνικοί μερχόντινοι κακωξί, ο Γαλικής αποτόμως άποστραφή την Χαΐδω, έλημπονήση τούς σύνοχους, έπαιρε θητή τάς υποσχέσεις του και τέλος ονπήρηξεν ταυτόρρυφονές ούχι μόνον της ιδιαίτερης τιμῆς της πτωχών κόρων ἀλλὰ καὶ φονεύς αὐτῆς.

πον τῆς ποικιλῆς εἰμὶς τῆς πλαχῆς κούνης από και φονεὺς αυτῆς.
Πρέσβ ουτοῦ ἐγένοντο αἴτιοι συγγενῆς τινὲς τοῦ Τάκη, κακῆις
τὴν ψυχὴν ἔχοντας, διατέθαισαν αὐτὸν λέγοντάς του περὶ πλουσίας
τινὸς κόσοις, ἢ δύποια είγε ἔρθη πρὸς μηνῶν ἀπὸ τὴν 'Αιμερικὴν,

τενος λορδη, η οποια ειχε εγκριθει μετα πληρωτων απο την Πρεσβεια, μετα τη σικηγενεια της, η δποια παρεμεινεν εκει 15 περιουπον έτη. Προσελκηθη λουπων ό Τάκης λόγον του πλευτουν, και αποστρα- ων την Χαϊδω, υπερισχυσεν δηλαδη ό πλυντος τον ξωταν. Μετα

ψη ἐγν Καῖσαρ, ὑπερβολὴν στηληὶ ο πλούτος τῶν ἔχωντων. Μετὰ
ταῦτα συντόμως ἐτέλεσθησαν οἱ γάμοι των, ἀν καὶ ὑπὲρ ἀνθρώπου
πος ἡ Χαῖδος ἐπροσπάθησε ὥπως ἐπανάφερε τὸν Τάκη εἰς τὴν
ποτερέαν τῆς ἀγάπης, τώρα πλέον ἐχάθη τῆς Χαῖδον πᾶσα ἐλπίς

Τὸ πῆδαι λοιπὸν κατάκαιρα τὸ ἐθεωροῦσε αὐτὸν προσβολή, μηδὲν δέν ἄντεροις νὰ ἔγινεινθῇ διὰ καπνους τούτους τὸν Τάκην.

πως δεν πιστούσαν την εικόνη την καπνού τρόπου τον Τάκην
δέν ήδη όμως νά αμαρτησή η Χαίδων, και τα πρόσθια είτε την τη-
μορίαν μόνον του Θεού. 'Αλλ' ή πτωχή κόρη όσο παρθένος αι ή-
μέρα, τοσο έξασθενος το σώμα της, από την μεγάλην στεναγμήν
που της έπλακαν την καρδιά. 'Εօς δύον έκαπαλαβε μεγάλη ά-
δυναμία τὸ σώμα της, και ἀπόλανεν μιὰν χειμωνάτικην ήμέρα. 'Η
κειδού της ἔγινε μικροτάτης τάξεως, ἀλλ' οι χωρικοί ήκολού-
θων δύο τη λέγανον.

Καὶ τοιούτος δόπως συζητῶντας περὶ τῆς σκληρᾶς τύχης τῆς κόσμου, ἐβλασθήμοντο τὸν αὐτονόμονον ὃπου ὑπῆρξεν, τὰ πλούτη συνάμα καὶ τὸν Τάκη ὡς κύριον ἔνοχον.

Μινέρβα Ρούϊτ. Δράμαν. Μας στέλνετε ένα πεζογράφημα κ' ένα ποίηση, τα δύο σεις ή ίδια πρότυ βρίσκετε δύο άσια λογού. Εν τοιούτη περιπτώσει, θα τα δύο πούεις είμαι... Ούτις η παρθένη έλπισε νά γράψει με υλεών καλύτερα. Τους δύο, τους και... Ούτις Κουκούλαν. Έχασα τα. Μας γράφετε: «Δαΐβανο το θάρσος νά σού στείλω τό καθών γραμμένα πομπάκια, μέ την ενέλι πάντοτε προσθήσω δύο τό πα- μέλλον ήδη μοι δώσω τό δικάωμα νά σού στείλω ώραστερα τού πα-

Τὸ γραμμόφωνον κατήγητησε τὸ ἀγαπητό-
τερον μέσον ἐκλαϊκεύσεως τῆς μορισικῆς

Χώρις αύτό κακνένα σπίτι δέν είνε τέλος. "Ολοί, νέοι και γέροι, μαζεύενται γύρω του. Μ' αύτὸν η νεότης ἔχει στη διάθεσι της τις πιο φημισμένες όρχηστρες του κόσμου. πού παίζουν τοὺς τελευταίους χοροὺς τῆς ἐποχῆς. Χώρις σ' αὐτὸν οἱ γέροι ἔναντιούν τὴν εὐτυχίας μὲν ἥση τῶν νεάτων των. ἀκούοντες τις ὄμραστ ερες καντάδες που τραγουδούνται στις ἑκλεκτές των. 'Αλλὰ διὰ νὰ ἀπολάυσῃ καὶ εἰς τὸ γραμμήσφωνο πρέπει νὰ ἔχῃ ἕνα ἔργανον μὲ τὶς τελευταίες τελεοποίησες. Τὸ γραμμήσφωνο ΣΤΑΡΡ τύπου XXII είναι τὸ μοναδικὸν ἔργανον ποὺ συγκεντρώνει τὰ χαρίσματα αὐτοῦ".

Πώλησις μὲ μηνιαίσας δόσεις παρὸ τῇ :

ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ Α.Ε.

ΑΘΗΝΑΙ: Στοά 'Αρσακείου 12 **ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ:** Φίλωνος 4

ΑΘΗΝΑΙ: Στοά Αρσακείου 12 **ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ:** Φιλωνος 48.
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Βενιζέλου 22α **ΠΑΤΡΑΙ:** Ρήγα Φερραρίου 84.

όνειος, Δυστυχός το ποιημένο
από σας δέν είνε έπιτυχμένο. Πο-
λὺ κοινῶν, χωρὶς τιπάτε τὸ ἑσά-
τρικὸν. Δ. Χ. Γιατὶ καὶ οὔτε σύ-
κρισις; «Ἐξ ἀλοῦ ὃ Παλαμᾶς
δέν εἶνε ἀκτάπαθαστικόν», δύος
λέπε. «Ἄν δὲ ὁ Βλάστος Εκκή-
ρχοις λγώσα, ιδωτισμῶν τῆς πε-
τρίδος του αυτοῦ δέν τοι πάρα
τοι μηδένες. Νά-
σιον ποιητή, φυσικός, κανεὶς
τούτου τούτου. Ἀρκεῖ να είνει μου-
σικές καὶ άρωματικές, ὅρκει καὶ πα-
γιάνουν στο ποίημα, ἢ στο διπήγυ-
γον. Η κατάχρησις δύμως βλάπτε,
Πλάν μέτρον δριώσι. Ελεγούν
οι ποφοὶ πρόγονοι μας. Γ. Ιωάν. Λ.
μ. π. ην. Φιλιάδης (Ηπειρου). Τα
τραγούδια σας ζχαί καλά. Εκείνη
δὲ ή μοιοκαταλέγια «Πλάτια»
καὶ «Γλαπάταια» είναι κωμική, οὐκ κι'
όχι χτυπή καλύπτοντα στο αυτόν
τον πολιτισμό. Οι πομπαίς της
καταλαμβάνεται με το «θέλενο». Δια-
βάστε «Ελλήνια ποητικά. Γιά τα
καλά σας λόγια εύχρατοισιν
θερμός. Δ. ή μ. Λώρη ή. Ν. γ.
όρκην. Το ποιημάτικα σας δύν
είτυκτης. Γιά τα καλά σας λόγια
εύχρατοισιν. Πάντο το Κα λε-
ισσοί. Πειραιάδ. Δυστυχός
δέν ξέρουμε τίποτε πειροσθέτο
τούλιθερον γεγονότος του θάνατον
το πότητο. Β. Β. Εζύρη
Τοποθετεῖται στην αρχαία πόλη
ναυαριθμός. Τα ποιήματα προσ-
μένα βούλλα. Το ποιήμα σας «Δι-
ψή» θυμένυμενο. Κοινά και
λιγορισμένα πράγματα. Το δέ
ιμαστά τετράπτυχό κάπως εξω-
φρενικά και τεράπωδές. Ίδους:

*Διψῶ ! Κι' ἀπ' τὸ ποτάμῳ
(τῆς φωνῆς Σου
τῇσι κρυσταλλείνας δώσε μου
(νερῷ
π' ἀπ' τὸ βουνὸν πηγάδεις τῆς
(ψυκῆς Σου
ἀπ' τὸ βουνὸν ποῦ τρέπαις τὸν
(Θεό!...)*

‘Ακούστε λοιπὸν τὴ συμβούλη μας,
καὶ δὲν θα ζημιώθετε: Πάφετε νάρ-
γράφετε κι’ ἀρχίστε νά διαστήσετε.
Εύηγως ὑπέραρχον ἀρκετοί
“Ελλήνες ποιῆσι, οἱ διοῖσι μη-
ροῦν νά σᾶς δείξουν τό ποσοτό-
δρόμο τῆς ποιήσεως. Τ. Μ. α-
δ ρ i v n o v. Μάνδρα (‘Ελευ-
σίνος). Τέ ποιήμα σας ἀνεπιτυ-
χές.